

только за нашего народа пришедшаго въ ужасно духовно безначаліе, колко и за Имп: Правительство, кое ся колеба и дълготърпѣ десять цѣлы годинѣ; искренно же мыслимъ и вѣрваемъ что нито вселенской церкви бѣ полезно оно неправильно наше церковно состояніе, плодъ на многогодишно духовно робство.

Впрочемъ, Имп: ферманъ, согласенъ съществено съ самото Патріаршеско начертаніе мало по ризвыто, не объема нищо ни противу ученіето на Православнѣтъ Церквѣ, ни, вообще, противу священныты правила, защото нито учрежда подробно Българскѣтъ Ексархіѣ, но позволява само Българскому народу да ѣж состави **НА ОСНОВНЫТЫ ПРАВИЛА И ВЪРОИСПОВѣДНЫТЫ ОСНОВАНИЯ НА ПРАВОСЛАВНѣтъ ЦЕРКВѣ.** Нашый же уставъ, уже и напечатанъ и Вашему Блаженству ведно съ настоящето писмо испроводимъ, ще засвидѣтельствува явно, да ли, въ нашеото дѣло, мы смы ся отклонили, поне іотъ еднѣ, отъ божественныты догмы и свѣтыты законы, кои ся почели преди всяко друго пашити отци. И мы мыслимъ, че тая именно страна въпроса интересува вселенскѣтъ Церквѣ, на благоразуміето на коѣто и подлагамы благоговѣйно плодѣтъ на нашиты дългы въ Хрістіанскый духъ сорази-сканія, и на коѣто просимъ освятителното благословеніе. Но Патріархѣтъ, совѣмъ что не ся отказва, какъ подалъ за рѣшеніе Българскаго въпроса чтолибо начертаніе, на което послѣ и распространително въ нашѣ ползѣ измѣненіе бѣ общалъ самому първому министру Държавы, укорява обаче Ими: Правительство, защо ся противозаконно и самопроизвольно вмѣсило въ дѣла принадлежащая прямо исключительно въдомству церкви, и неприема фермана, понеже, казва, объема распоряжданія лѣственно противны священнымъ правиламъ, постановленіямъ, и преимуществамъ церкви. (Еπιστολὴ: Ὑπομн: τελ. 30).